UZAYA İKİ BİLET

YAPAY ZEKÂ

KUZEY BULUT
ÇİZER: EMRE KARACAN

TİMAŞ ÇOCUK

TENEKE BAKICILAR ÇAĞI

Adım, Ateşcan Arçuray Baymünke
BÖRTEÇİN BULCAHAN.

Eski moda durduğuna bakmayın, ismimin bir hikâyesi var tabii. Ateşcan, büyük dedemin adıymış; bu yüzden onu ayrı severim. Diğerlerine gelince...

İlginçler, değil mi? İnanın ben bile bazen söylemekte zorlanıyorum. Yine de hâlimden memnunum, kabul edin, çok havalı duruyorlar! Bu kadar ismimin olması size biraz tuhaf gelebilir.

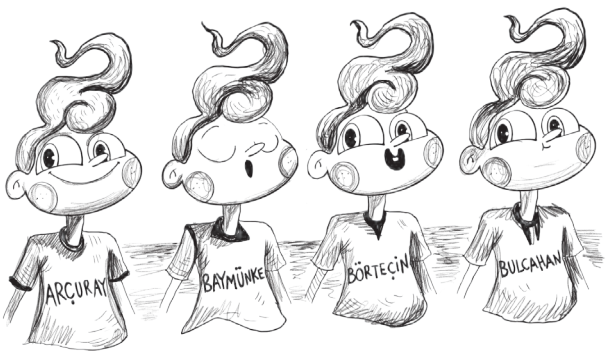

Ama bu kalabalık bana yalnız olmadığımı hissettiriyor. Bazen kendi kendime oynarken hepsini birden kullanıyorum; tam beş farklı karakteri tek başıma canlandırıyorum.

Bu isim bolluğunun sebebi, eski model robot bir nüfus memuru. Doğmadan önce belli olan tek ismim Ateşcan'mış. Daha annemin karnındayken ultrasonik fısıltılarla ezberletmişler ismimi.

Düşünsenize, daha doğmamışım ama kulağıma milyonlarca kez "ATEŞCAN" diye fısıldanmış! Hem de öyle sıradan seslerle değil, özel kulaklıklarla, ult-

rasonik dalgalarla... Hâliyle doğar doğmaz bir robot "HOŞ GELDİN ATEŞCAN!" deyince, zavallıyı annem sanmışım.

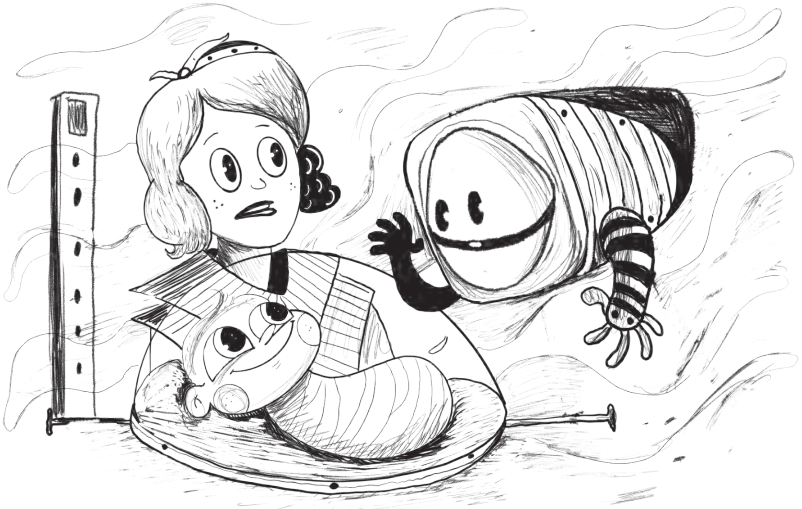

Diğer isimlerin hikâyesiyse biraz daha karışık. O zamanlar durumumuz pek parlak değilmiş, bu yüzden doğum için ta Plüton Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne gitmek zorunda kalmışlar. Hastane malum, "ÇOOK" uzaklarda. Nüfus kaydımı da mecburen Galaksinet üzerinden, hologramla bağlanarak hallet-meye çalışmışlar. Ama Plüton o zamanlar daha yeni yerleşime açılmış, altyapı hak getire! Bağlantı sürekli kopup duruyormuş. O ana kadar sadece Ateşcan olan ismim, ne olduysa o cızırtılı hatlarda olmuş.

Bizimkiler hologram açıkken hangi isim olsun diye tartışmaya başlayınca işler çığırından çıkmış. Sohbet aynen şöyle gelişmiş:

Robot memurun bu yanlış anlamasından şikayetçi değilim aslında; nedenini ileride anlayacaksınız.

O günkü tartışma uzadıkça uzamış, sonunda annem dayanamayıp patlamış:

- Yeter artık! Gidin de biraz dinleneyim. Oldu olacak ÇAN ÇİN ÇON koyalım ismini, tam olsun!

Annemin o yorgun hâliyle verdiği tepkiye hak veriyorum vermesine de, keşke bunları söylemeden

önce bağlantıyı kapatsaymış! Bizim eski model robot, ne yorum yapmış ne de soru sormuş; duyduğu her şeyi talimat sanıp şak diye kayda geçirmiş.

Neticede ismim uzadıkça uzamış. Yine de şükrediyorum; iyi ki doğuma sadece teyzemle amcam gelmiş!

YA BÜTÜN SÜLALE ORADA OLSAYDI?

Herhâlde ismimi yazıp bitirene kadar üç ışık yılı geçerdi! İşin komikliğini anlatmaya kelimeler yetmez.

Nüfus çipini ilk gördüklerinde annemle babamın yüz ifadesini görmeniz lazımdı! Hâlâ canım ne zaman sıkılsa, açar o günün hastane kayıtlarını izler, gülerim.

Doğum tarihim 69 BERDELACUZ 2179. Şu an sekiz yaşındayım ve bu yaşıma kadar bir kez bile dışarı çıkıp oyun oynayamadım. Ama inanıyorum, bir gün ben de diğer çocuklar gibi dışarıda uçan topun peşinden koşacak, fırtına ipiyle yarışacağım.

Bana kısaca Ateş diyebilirsiniz. YIL OLMUŞ NEREDEYSE 2200, BİZ HÂLÂ NELERLE UĞRAŞIYORUZ... Şunun şurasında 2200'e girmemize on bir yıl kalmış ama benim hastalığıma hâlâ bir çare yok! Neymiş, bağışıklık sistemim yokmuş, o yüzden dışarı çıkamazmışım.

Yahu arkadaş, bu devirde insanlar Andromeda'ya koloni kurdu, biz hâlâ **"MUTFAK ROBOTU NEDEN BULAŞIKLARI DA YIKAMIYOR"** derdindeyiz! Her aletin bir görevi var işte; bulaşık yıkamak istemiyorsan gidip bir bulaşık robotu alacaksın, bu kadar basit. Geçen gün annemle babamı bu konuyu tartışırken duydum. O kadar komiklerdi ki... Bir de evde canımın sıkıldığını sanıyorlar, oysa ben onlarla eğleniyorum.

- Komşumuz Tijen Hanımlar tatile Andromeda'ya gitmişler. Biz hâlâ Samanyolu'nun dışına çıkamadık!

- Orası çok kalabalık oluyor hayatım. Hem yol da bir ömür sürüyor. Şimdi kim çekecek o kadar yolu?

- Ne var bunda? Mars'a giderken de aynısını söylüyorsun, sanki orası kapı komşumuz.

- Mars ile Andromeda bir mi? Arada iki milyon ışık yılı fark var! Tek şoför gidemem ben o kadar yolu, yorucu oluyor.

- İlahi, sanki sen sürüyorsun uzay aracını! Kendi kendine gidiyor işte, sen sadece koltukta oturuyorsun.

- Yine de masrafı düşünmek lazım, biraz tutumlu olmalıyız. Böyle har vurup harman savurursak Merkür'deki yazlığı satmak zorunda kalacağız.

- Satsak fena olmaz aslında. Pişiyoruz orada!

- Yok canım, aslında nem olmasa o kadar da sıcak değil. Merkür'ün nemi fena çarpıyor insanı.

- O zaman ya klimayı değiştir ya da sat kurtul o evden. Klima taa 2150'den kalma antika!

- Yahu sen de hiçbir şeyi beğenmiyorsun!

- Tamam tamam, vazgeçtim, bir şey istemiyorum.

Küstükleri konuya bakar mısınız? Bizim evde bu manzaralar eksik olmaz. Ama sakın yanlış anlamayın, aslında birbirlerini çok severler. Bu eve ilk taşındığımızda, kapının üstüne o kocaman mavi taşı birlikte asmışlardı.

Annem "NAZAR BONCUĞU" diyor ona.

Ne gereği vardı bilmem; her gördüğümde koca bir gözün beni izlediğini sanıyorum!

Şu "tatile gitme" meselesini de hiç anlamıyorum. Gitmeseler ne olur sanki? Zaten bağışıklığım yüzünden dışarı adım atamıyorum. Beni bırakıyorlar bir bakıcı robota, gidiyorlar. O robotu da bir türlü sevemedim; aşırı disiplinli programlamışlar, esneklik sıfır! Tamam, anladık metalden yapılmışsın, programın bu ama tutturmuş bir "ders çalış" diye... Zaten okula gidemiyorum, hologram öğretmenle ne kadar verim alınırsa

o kadar çalışıyorum işte. Yine de bu eski model tenekeye ve hologram hocaya rağmen matematiği seviyorum. En kolay ders o. Bazen takıldığım yerleri anneme sorarım:

- ANNECİĞİM, ŞURAYI BİR ANLATSANA?

Annem şöyle bir bakıyor, cevap hep aynı:

- Biz bunları görmedik oğlum. Babana sor, o anlar.

Babamın tepkisi daha da komik. Soruyu görünce çenesi sağa sola oynamaya başlar, gözleri kısılır:

- Yahu bizim zamanımızdan beri değişmeyen tek şey bu dersin adı herhâlde! Matematiğin ismi yüzyıllardır aynı ama konuları ışık hızında değişiyor. Hanım, Ateş'e bir ek ders robotu mu alsak, ne dersin?

- Bence de iyi olur. Zaten vaktimiz de yok, çocuk da oyalanmış olur.

Şu robot işine bir türlü ısınamadım gitti. Hep robot, hep robot! Düşünsenize, doğduğumda annemden önce robot görmüşüm; ilk fotoğrafım bile bir teneke yığınıyla! Ama ne yaparsın, devir onların devri, her işe onlar koşuyor. Geçen hafta hologram

öğretmenle dersteyken babam barut fıçısı gibi girdi içeri. Merakla fırladım yanına. Annem benden önce davrandı:

- HAYIRDIR, BU NE SİNİR?

- Köşedeki markete gittim...

- Ee?

- Birkaç parça bir şey aldım, meğer kartımı evde unutmuşum. İki coinlik şey için veresiye yapmadı bana! Sözde mahallemizin esnafı olacak. Yıllardır buradayız yahu! Bir daha adımımı atmam oraya..

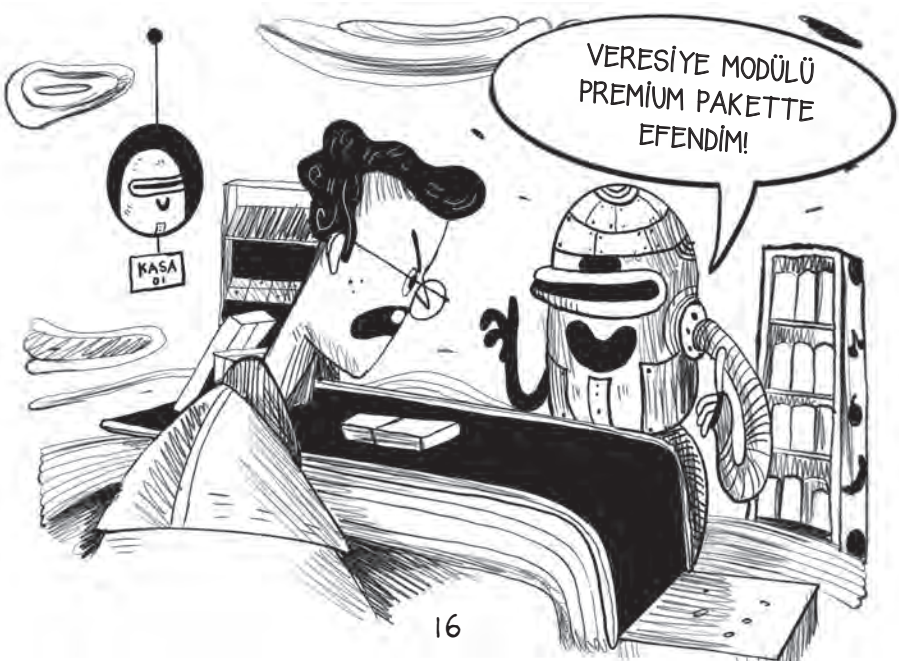

- İyi de hayatım, robot bu, öyle programlanmıştır, ne yapsın zavallı?

- O ZAMAN ROBOTLARI BÖYLE YERLERDE ÇALIŞTIRMASINLAR. ESKİDEN BÖYLE MİYDİ?

- Haklısın canım, çok çok eskiden değildi tabii. Zaman değişince âdetler de değişiyor elbet ama bizimkiler bu yeni düzene bir türlü alışamadı.

Geçenlerde iki üç saatliğine gezmeye gittiler, başıma da garip bir bakıcı robot diktiler. Hayatımın en zor üç saatiydi! Robot antika resmen; herhâlde ucuz diye bunu bulmuşlar. Zavallı sürekli yağ kaçırıyordu. Neyse ki tamir işinden anlıyorum. Onu tamir etmekten başka bir şey yapamadım o gün. O mu bana baktı, ben mi ona baktım, belli değil! İşin kötüsü, bizimkiler eve dönünce ortalığı dağıttım diye bir ton nasihat dinledim. Konuyu değiştireyim diye bir soru attım ortaya, atmaz olaydım...

- Baba, bir şey soracağım, çok merak ettim: Bu robotların çocuk sağlığına zararsız metallerden üretilmesi gerekmiyor mu?

- EE... ŞEY... EVET OĞLUM, ÖYLE.

- GALAKSİ BAKANLIĞI BUNUN İÇİN KANUN ÇIKARMAMIŞ MIYDI? AMA BU BAKICI ROBOT BAYAĞI ESKİ GALİBA, HER YERİ YAĞ İÇİNDE BIRAKTI.

- Piyasada başka robot kalmamış oğlum, mecbur kaldık. Hafta sonuyla Dijitalleşme Günü birleşince millet tatile akın etmiş. Ama sabret, Jüpiter'deki inşaat bitsin, rahatlayacağız. O zaman sana, sürekli yanında kalacak gıcır gıcır bir robot alacağım.

Bu habere pek de sevinmedim doğrusu. Sürekli yanımda bir robot... Bari yeni model bir şey alsalar. Eskiler oyun oynamaktan bihaber!

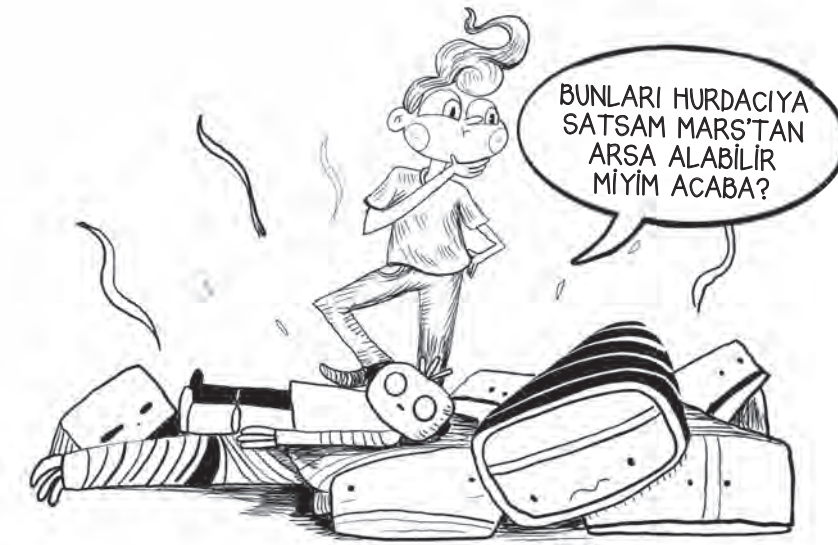

O akşam annemle babam harıl harıl bir şeyler araştırıyordu. Babam, emektar telefonundan bir alışveriş sitesine girmeye çalışıyordu ama nafile. Telefon antika olunca araştırma yapmak da işkenceye dönüşüyor tabii. Yanlış hatırlamıyorsam "AFYON GALAKSİ Z5" modeliydi; Türkiye'de üretilen ilk akıllı telefonlardanmış. O kadar eski ki içindeki kişisel asistan bile babamın dediğini anlamıyor:

- Semih, bize uygun bir bakıcı robot bulsana.

- Lütfen... daha... yavaş... konuşun. Ne... dediğinizi... anlayamıyorum.

- Bakıcı robot diyorum, robot! Biraz ucuz olsun!

- Mikrofona yaklaşıp tekrar ederseniz daha iyi yardımcı olabilirim.

- Sabır yarabbi... Semih, bakıcı robot diyorum.

- ANLAŞILDI... BAKICI... ROBOT... ARANIYOR. HANGİ... MODEL ARALIĞINDA OLSUN?

- 2180-2190 arası bir şey bak, bütçemiz ona yetiyor.

- İstediğin özellikler nelerdir?

- Yahu Semih, ne çok soru sordun be! Ayağı olsun, eli olsun, normal bir bakıcı robot olsun işte!

- Son olarak, aklında bir fiyat aralığı var mı?

- 100-150 coin arası bir şey olsun.

Konu bu kadar uzayınca annem dayanamadı:

- OH, MUHABBETİNİZ BOL OLSUN BEY! DOYAMADIN SEMİH'LE KONUŞMAYA!

Babam sinirli sinirli güldü:

- Bu son zaten hanım. Bir de adına "akıllı telefon" diyorlar, daha dediğimi anlamıyor teneke!

Annemin o hafif gülümsemesi bile yetti mutlu olmama. Neyse, sonuçta bana yine eski model bir hurda aradıklarını anlamış oldum. Bu "müjdeli" haberden sonra odama çekildim. Sıkıldığım zamanlarda sığındığım tek bir hobim var benim:

DIŞARIYI SEYRETMEK.